
Bønnehjelpere

By David Wilkerson

October 4, 1999 Bønn er ofte et av de mest selvsentrerte områdene av kristnes liv. Når du tenker over det, så fokuserer de fleste av våre bønner på våre egne behov. De to viktigste emnene for vår forbønn er vår egen åndelige vekst og behovene til våre familier og våre venner.

Fra tid til annen kan vi strekke oss utover våre egne snevre behov og be for andre. Men vanligvis når vi sier: "Jeg skal be for deg," så gjør vi det ikke. Eller, vi ber for dem én gang og glemmer deretter raskt deres behov.

Nylig har jeg undersøkt mitt eget bønneliv i lys av Skriften. Og jeg har blitt dømt på grunn av sneverheten og begrensningen i min egen bønn. Lik de fleste troende tilbringer jeg mye tid med å søke Herren angående min egen vandring med Ham. Jeg roper ut til Ham om å bli helliggjort, få seier over synd, å bli Kristus-lik, å motta ledelse for livet, å ha Hans salvelse over min tjeneste. Og jeg fryder meg over flott fellesskap med Ham, mens jeg stille tilber Ham og blir forfrisket i Hans nærvær.

Jeg ber også daglig for min familie. Jeg ber Herren om å beskytte mine barn fra djevelens listige planer - å gjøre mine sønner lik eiketrær som er plantet ved Guds elv, å gjøre mine døtre til polerte hjørnestolper i Hans Slott, og å få mine barnebarn til å elske Jesus. Jeg ber også for vårt kirkefellesskaps anliggender. Jeg ber for enkeltmennesker som er i krise og for de mange misjonærene og tjenestene som vi støtter.

Du vil kanskje si: "Det er alt meget rosverdig, broder Dave. Det er trøstefullt å vite at du er lukket inne med Herren, samtaler med Ham og ber over alle disse behovene."

Men i følge Guds ord så er ikke intimt fellesskap nok. Ja, det er riktignok hemmeligheten til åndelig vekst. Og det finnes ikke noen rikere erfaring på jorden. Men dersom vi går til tronen bare for vår egen utvikling og behov, så er vi egoistiske. Vi kan ganske enkelt ikke forsømme å be alvorlig for de skrekkelige behovene som er overalt omkring oss.

Vår tjeneste hørte nettopp fra en flott eldre mann i San Diego. Denne kjære hellige sa at Gud hadde minnet ham på å be for meg daglig, og hans spurte om han kunne få sette meg på sin bønneliste. Tilsynelatende er mottakerne for denne mannens forbønn inkludert på en lang liste, med enker, fattige folk, pastorer og ufrelste mennesker. Og han har bedt for dem i årevis nå.

Denne mannen er en pensjonert postmann, og han fører et ganske enkelt liv, lever bare på ett måltid om dagen. Han tilbringer sin tid med å gjøre gode gjerninger for andre og samtaler med Herren hele dagen gjennom. Han kjører rundt i byen og plukker opp gamle møbler og andre gjenstander som er kastet unna som skrap, og han reparerer dem og gir dem til enker og fattige. Han gjør også innkjøp og løper ærender for folk som ikke kommer seg utendørs, reparerer røropplegget deres og hjelper til med å møte andre behov de måtte ha.

Hele tiden mens denne mannen gjør disse gode gjerningene ber han uten opphold, går trofast i forbønn for alle på sin liste. Faktisk så stryker han ut navnene deres kun når de dør.

Nå har jeg vært en bønnens mann helt siden jeg ble kalt til å forkynne da jeg var åtte år. Men selv med all den inderlige bønn jeg har gjort gjennom årene, gjør denne gudfryktige mannen meg til skamme. Jeg har ingen liste over trengende mennesker som jeg ber for daglig, slik han gjør. Vanligvis ber jeg for noen en eller to ganger og beveger meg så videre. Men han bare fortsetter å be.

Jeg tror denne mannens belønning i herligheten vil bli mye større enn min. Han er lik den fattige enken som gav to skarve skjerv, men hvis offergave var verd mange ganger andres gaver. Når jeg tenker på alle de sjelene Gud har tillatt evangelister å høste inn i Guds Rike, tenker jeg umiddelbart på den utrolige bønnehjelp fra mennesker slik som denne mannen.

Dette budskapet handler i det hele om hvordan man skal utvikle dette slags velsignede bønneliv - å bli en sann "bønnehjelper."

Paulus sier Utrykkelig at Han Ble Reddet Fra "Nær Døden" Vanskeligheter - Ikke Gjennom Sin Tro, Med Gjennom Bønn fra "Hjelpere:" "For vi vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om den trengsel vi måtte gjennomgå i Asia. Den var over all måte tung, tyngre enn vi var i stand til å bære, så vi til og med tvilte på at livet stod til å redde." (2. Kor. 1:8). Det greske ordet for "tung" i dette avsnittet betyr, "tungt nedlesset, knust av sorg:" Paulus fortalte disse hellige: "Vår krise var så alvorlig, at den nesten knuste meg totalt. Det var hinsides min utholdenhet, mer enn jeg kunne bære. Jeg trodde det var slutten for meg."

Når Paulus sier at han var så presset at han fryktet for livet, så kan vi vite at han virkelig var på bunnen. I andre avsnitt bagatelliserer han sine lidelser. Du kan kanskje huske hvordan han ganske enkelt ristet av seg en giftig slange som hadde bitt seg fast i hånden hans. Han led også skibbrudd tre ganger - men han nevner dette faktum bare i forbifarten, for å illustrere noe. Paulus ble slått, ranet, steinet, fengslet - men gjennom det hele klaget han aldri.

Men i dette avsnittet var apostelen kommet til et punkt hvor han var fullstendig utmattet. Jeg tror at den trengselen han utholdt var psykisk smerte. Vi kan ikke vite akkurat hva Paulus' trengsler var - men 2. Kor. 7:5 gir oss en antydning: "For heller ikke da vi kom til Makedonia, hadde vårt kjød noen ro. Vi hadde trengsel på alle kanter: Utenfor oss var det strid og inne i oss frykt!"

Jeg tror Paulus refererte til smerte som var forårsaket av de fårene han tjenestegjorde overfor. Falske lærere hadde stått frem i Korint og prøvde å vende folket mot ham. Nå fryktet Paulus at flokken hans ville avvise budskapet hans og følge menn som ikke hadde deres interesser for øye.

Han ble beroliget da Titus kom, og brakte ham gode nyheter om hans "kjære barn" i Korint. Paulus skriver: "Men Gud, som trøster de nedbøyde, han trøstet oss ved at Titus kom, men ikke bare ved at han kom, men også ved den trøst han selv var blitt trøstet med hos dere. Han fortalte oss hvordan dere lengtet, hvor bedrøvet dere var, og hvor nidkjære dere nå er for meg. Dette gjorde meg enda mer glad." (v. 6 - 7).

Mange troende idag lider slik Paulus gjorde. Deres største smerte er psykisk, forårsaket av dårlig behandling fra dem de elsket og hjalp mest. Vi ser dette gjenspeile seg i mange av Davids salmer. Han sørget over venner som vendte seg mot ham uten grunn, mennesker han hadde gitt mat og sørget for på egen bekostning.

Jeg har følt denne type smerte i mitt eget liv. Til tider har ordene til mennesker jeg har elsket og hjulpet føltes som kniver i ryggen. Jeg kan si med David: "Hans munns ord er glattere enn smør, men i sitt hjerte tenker han på strid. Hans ord er bløtere enn olje, likevel er de dragne sverd." (Sal 55:22). I slike vanskelige tider er det jeg aller mest har hatt behov for "bønnehjelpere."

Midt i Sine Trengsler Lærte Paulus Viktige Lekser. Den mest betydningsfulle leksen Paulus lærte i sin smerte var at han måtte vende seg til Gud og Hans paktsløfter. Han visste at han ikke lengre kunne

---

stole på sitt eget kjød, evner og kraft. Han skriver: "Vi regnet oss alt som dødsdømte, for at vi ikke skulle stole på oss selv, men på Gud, han som oppvekker de døde." (2. Kor. 1:9).

Paulus' prøvelse hadde ført ham til slutten av hans egen utholdenhet. Han visste at han ikke hadde styrke igjen til å sloss med mørkets krefter. Så han dømte sitt eget kjød til døden. Og Gud utfridde ham på vidunderlig vis: "Han fridde oss og frir oss fra så svær en dødsfare, og vi har det håp til ham at han også heretter vil fri oss." (v. 10).

Hvordan ble Paulus utfridd? Flere ting var involvert: Først, han var en mektig bønnens mann. Og deretter, han hadde stor tiltro til Herren. Paulus visste at Gud ville holde sine paktsløfter. Han kunne si: "Akkurat slik Herren har utfridd meg tidligere, så er Han i ferd med å utfri meg fra den nåværende prøvelsen. Fra nå av og til den dagen jeg dør, vil jeg leve under Hans utfriende makt."

Lik Paulus tillates også vi å utholde prøvelsens tider, slik at vi dør overfor vår tiltro til menneskelige evner. Herren tillater oss å bli knust, gjort hjelpeløs og svak, i et forsøk på å overbevise oss om at vi ikke kan overvinne fienden ved noen kjødelig innsats.

Men når vi sammenligner våre liv med Paulus', kan vi bli fristet til å tenke: "Jeg vil aldri erfare den type utfrielse som denne mannen fikk glede seg over. Han var velutdannet i Skriften. Han mottok store åpenbaringer fra Herren om Jesus, evangeliet, den Nye Pakt. Han ble til og med rykket inn i det himmelske.

Og Paulus tjenestegjorde i den Hellige Ånds kraft og tegn. Han rystet egenhendig byer og nasjoner. Han kunne ikke drepes av djevelen, selv ikke etter steining, angrep av pøbel og tre skibbrudd. Gud brukte ham til og med til å vekke opp døde. Denne mannen var en av Guds mest salvede tjenere i hele historien. Han hadde det klart på det åndelige område:"

Ikke slik i følge Paulus. Apostelen forteller oss at det var en annen viktig faktor i hans utfrielse: den mektige forbønnen til bønnehjelpere. "Også dere må komme oss til hjelp med bønn, ..." (v. 11). Paulus sa: "Jeg er trygg på at Gud vil utfri meg. Og dere hjelper til med at så skjer gjennom å be."

Du kan undre deg: "Hvorfor trengte Paulus noen annens hjelp gjennom bønn? Han hadde slik sterk tro, slik utrolig makt med Gud, at hans egne bønner burde være nok til å hjelpe ham igjennom."

Nei, ikke i det hele tatt. Paulus erkjenner sitt desperate behov for "bønnehjelpere." Her var en mann som fullt ut visste at hans frelse var helt og fullt av Herren .... At Gud var trofast i å holde sine paktsløfter .... at Herren ville være Gud for ham, hans beskyttelsesskjold, hans utfrielse fra enhver fiende. Likevel visste Paulus at Gud hadde forordnet bønn som sitt "sekundære utfrielsesmiddel."

Ifølge Bibelen er bønn og utfrielse uadskillelige: Gud forteller oss, "og kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg." (Sal. 50:15). "Han skal påkalle meg, og jeg vil svare ham. Jeg er med ham i nøden, jeg vil utfri ham og føre ham til ære." (Sal. 91:15).

Paulus visste at det var gjennom bønn - både sine egne og fra bønnehjelpere - at han ble utfridd "fra løvens gap." Han skrøt: "Herren skal fri meg fra all ond gjerning, og frelse meg inn i sitt himmelske rike .... (2. Tim. 4:18). Han forteller oss: "Jeg har blitt utfridd - og jeg vil fortsatt bli bevart, inntil Jesus kommer - fordi Jesu Kristi kirke ber for meg."

En av De Største Behov i Kristi Kropp idag Er Nettopp Denne Tjenesten å Være en Bønnehjelper.Som

---

hengivne Herrens tjenere er vi stadig i fare på grunn av fienden. Vår kompromissløse kjærlighet til Jesus er en trussel for hele helvete. Vi kan ikke gå i gang med noe hellig arbeide uten at Satan setter alle slags snarer og feller for oss.

En slik fare blir tatt alt for lett på i kirken. Faren er separasjon eller skilsmisse av kristne ektepar. Jeg er fullstendig sjokkert over mengdene av telefoner og brev vår tjeneste mottar som forteller oss om ekteskap som er i ruiner.

En ekteskapsrådgiver som jeg kjenner sørpå ringte meg i forferdelse nylig. Hun sa: "Hvor jeg enn vender meg i kirken, så er det par som skiller lag. Nesten alle mine venner skiller seg eller snakker om å gjøre det. Det er bokstavelig talt en pest som herjer i Kristi Legeme akkurat nå."

Jeg hører alle slags grunner som blir gitt for uroen i kristne hjem: uforenlighet, mangel på kommunikasjon, tap av hengivenhet, utroskap. Men i sannhet så handler det om mye mer enn det. Bak det hele er et angrep fra helvete mot Guds hellige.

Oppløste hjem blant ikke-kristne er ikke noe mysterium. Men blant de rettferdige så har all slik uro en årsak. Tenk over det - hvordan kan hengivne kristne som har sittet under gudfryktig forkynnelse i årevis plutselig miste autoriteten i sine hjem? De vet helt og fullt at Guds paktsløfte er deres styrke. De vet at Han lover å ødelegge enhver satanisk makt som kommer imot dem. Så hvorfor får djevelen overtaket? Hvorfor er ekteskapet deres stadig i fare?

Jeg tror det er fordi en av eller begge partene har åpnet døren til et satanisk selvbedrag. De har tillatt et eller annet kompromiss i livene sine, eller de har blitt åndelig late. Og nå har en rasende djevel fått et fotfeste i deres hjerter og deres hjem.

Dersom du er under et slikt angrep, så skulle du spørre slik disiplene spurte: "Mester, hvorfor kunne vi ikke kaste ut disse demonene?" Jesus svarte at visse demoniske bånd ikke vil bryte ved håndspåleggelse eller en halvhjertet engangs bønn. Slike festningsverker er så dypt befestet, at den eneste måten å kaste dem ut på er ved vedvarende bønn og faste.

Likevel er kirken i dag i en bedøvelsestilstand når det gjelder kraften i bønn. Et slør har falt over øynene til millioner. Og nå, når enn de står overfor problemer, så er Jesus den siste de vender seg til. De har forlatt lønnkammeret. Og istedet har de vendt seg til psykologi, rådgivere, bøker, venner - alle steder unntatt til Herren.

Dersom du sier at ditt ekteskap er grunnstøtt og du ønsker det i gang igjen, må jeg spørre deg - hvor mye tid tilbringer du innelukket med Gud? Hvor mange ganger har du slått av TV'en en time bare for å sitte fremfor Jesus og losse byrdene av din sjel? Hvor mange måltider har du hoppet over slik at du kunne faste for ditt ekteskap? Hvor ofte har du ropt ut: "Far, jeg makter ikke dette. Du må handle på våre vegne. Gjør hva det måtte være for å helbrede oss."

Noen bibellærere hevder at det er vantro av oss å be Gud om den samme tingen om og om igjen. Nei - det er forbannet kjetteri. Og det har svekket troen til masse kristne. Gud befaler oss å be, søke, faste - å rope ut i virksom, oppriktig bønn.

Helt fra begynnelsen har sanne tjenere gjort Guds løfter om til bønner:

? Jesus visste at Hans Far hadde lovt Ham alle ting før verdens grunnvoll ble lagt - likevel tilbragte

---

Kristus timer i bønn for at Guds vilje skulle skje på jorden. Han fortalte til og med en lignelse som illustrerte utholdenhet i bønn. Den innbefattet en "påtrengende enke" som fortsatte med å kreve rettferdighet fra en dommer til hun fikk det.

? Gud gav Esekiel vidunderlige profetier om Israels gjenopprettelse, og lovte at nasjonens ruiner ville bli som Edens Hage. Likevel sa Herren at Hans ord ikke ville bli fullført uten bønn: " .... Også i dette vil jeg bønnehøre Israels hus, så jeg gjør det for dem .... " (Esek. 36:37). Med andre ord: "Jeg har gitt dere et løfte - men Jeg ønsker at dere skal virkeliggjøre det gjennom bønn. Søk meg av hele deres hjerte, inntil du ser det oppfylt. Jeg vil utfri - men først må du be."

? Gud lovte Daniel at etter sytti år ville Israel bli gjenopprettet. Og når Daniel så det utvalgte året nærme seg, så kunne han ha ventet i tro på at Gud skulle fullbyrde sitt ord. Men istedet falt denne gudfryktige mannen på sitt ansikt og ba i to uker - inntil han så at Herren fikk alle ting til å skje.

Gud Befaler Oss å Be for Hverandre. (Se Jakob 5:14-16). I det Gamle Testamentet bar Israels prest navnet på alle stammene i Israel på sin brystplate. Dette tilkjennegav at folkets behov alltid lå på prestens hjerte i bønn. For kristne idag byr dette på et vidunderlig bilde av Kristus som bærer oss i Sitt hjerte og presenterer våre behov for Faderen. Dessuten er hver eneste kristen idag en prest for Herren. Og vi skal alltid bære andres behov i våre hjerter.

Paulus var så bevisst på sitt behov for de helliges bønner, at han tryglet om "bønnehjelpere" over alt. Han tagg romerne: "Jeg formaner dere, brødre, ved vår Herre Jesus Kristus og ved Åndens kjærlighet: Strid sammen med meg i deres bønner for meg til Gud, for at jeg må bli fridd fra de vantro i Judea ...." (Rom. 15:30-31). Og han ba tessalonikerne: "Brødre, be for oss!" (1. Tess. 5:25).

På gresk betyr ordet "stride" i denne sammenhengen å "kjempe med meg som en bønnepartner, slåss med meg i bønn." Paulus ba ikke om en kjapp omtale ved tronen. Han tryglet: "Kjemp med meg i bønn. Slåss et åndelig slag, både for min skyld og for evangeliets skyld."

Da Paulus var i fengsel, rede til å legge ned sitt liv, så tryglet han filipperne om deres bønner: "Jeg vet jo at dette skal bli til frelse for meg, ved at dere ber for meg og ved at Jesu Kristi Ånd hjelper meg." (Fil. 1:19). Paulus visste at han var en merket mann - at Satans horder var oppsatt på å ødelegge ham. Og slik er det med enhver sann tjener av evangeliet. Hver pastor, predikant og evangelist trenger bønnehjelpere som til stadighet vil gå i forbønn for ham.

Jeg kan forsikre deg, jeg ville ikke ha skrevet dette idag hadde det ikke vært for bønnehjelperne som har stått med meg gjennom årene. Jeg ble minnet på dette nylig da jeg var i Europa for å holde pastorkonferanser og kveldskorstog. Hele tiden gjorde Guds Ånd meg oppmerksom på at jeg ble båret av bønnene til en mengde folk.

I Nice, Frankrike, er ikke amerikanere velsett, spesielt ikke amerikanske evangelister. Alle var bekymret for den kveldens korstog og undret seg på, "Kan det gjennomføres?" Frankrike har en voldsomt økende mistro, ateisme, agnostisisme, vantro. Og den slags møte vi planla å holde hadde aldri vært forsøkt før.

Men, da tiden kom, samlet tusener seg. Men det var da jeg begynte å føle meg hjelpeløs. Jeg visste ikke hva jeg skulle forkynne. Ingen av budskapene jeg hadde laget utkast til så ut til å passe. Tolken min og jeg hadde sett gjennom noen notater på forhånd, men jeg var ikke sikker på at de var de rette for dette møtet. Jeg advarte ham: "Jeg er ikke sikker på hva jeg skal si."

Men da jeg steg opp på podiet falt Ånden over meg med kraft. Jeg følte at bønnene til tusener av hellige støttet meg. Og da jeg begynte å tale, fylte den Hellige Ånd munnen min. Jeg prekte i førti minutter, og hele tiden kunne du høre en knappenål falle. Da jeg var ferdig, sa jeg ganske enkelt: "Dersom du trenger Jesus, vær så snill og kom fram." Hundrevis av mennesker spratt opp på sine føtter som gjensvar.

Det samme skjedde i alle de andre landene hvor vi gjorde tjeneste - Kroatia, Romania, Polen, over alt. Jeg ba på forhånd: "Herre, hva skal jeg si?" og hver gang hvisket Ånden til meg: "Folk ber." Jeg er overbevist om at bønnens makt var drivkraften bak de mange omvendelsene vi fikk se på den turen.

Her er historien om hvordan bønnehjelp førte til en vidunderlig utfrielse i vår forsamling nylig. Teresa Conlon, konen til vår nestpastor, kjørte med sine foreldre gjennom staten Maine nylig, da en elg plutselig krysset veien. Bilen deres traff dyret og det kom flyvende gjennom frontruten. Bilen ble totalvrak - men, priset være Gud, alle tre passasjerene gikk sin vei uten en skramme.

Da jeg nevnte denne nyheten på vår neste lovsangs-gudstjeneste, ble jeg kontaktet av en hengiven forbeder i vår menighet. Kvinnen skalv da hun fortalte meg: "Pastor, kvelden før ulykken la den Hellige Ånd en byrde på meg om å be for broder Conlons kone. Jeg ble ledet til å be om hennes beskyttelse fra Satans skitne spill. Jeg visste ingenting om ulykken, før du nettopp nevnte den."

Når du tar på deg tjenesten å være en bønnehjelper, så vil Gud bokstavelig vekke deg opp for andres byrder. Og Han vil lede deg i bønn for dem på en utrolig måte.

Hvor Mange Guds Tjenere Kunne ha Blitt Utfridd fra Undergang Dersom De Hadde Hatt Bønnehjelpere som Stred for Deres Utfrielse?Jeg skrev nylig om en pastors kone som la igjen en sørgelig beskjed på vår tjenestes telefonsvarer. Hun sa med snøvlende tale: "Broder Dave, tusener av forkynnerfruer der ute drikker i hemmelighet for å dekke over sin smerte. Det er det jeg gjør. Jeg drikker for å døyve pinen." Andre pastorkoner skriver om sine mislykkede ekteskap eller deres ektemenns avhengighet av internettporno.

Kjære, det er disse menneskene jeg nå hjelper i bønn. Jeg ber for pastorer og deres familier, fordi jeg vet at de trenger det mer enn noen. Jeg avskriver ingens forspørsel mere. Jeg har lært det på kroppen - bønnehjelp virker. Skriften sier at da apostelen Peter var bundet i fengsel: " .... det ble gjort inderlig bønn til Gud for ham av menigheten." (Apg 12:5). Og Gud utfridde Peter ved et mirakel.

Paulus ba ikke bare om bønnehjelpere, men var også en bønnehjelper selv. Han visste at det var en del av hans kall som tjener for evangeliet. Han skrev til filipperne: " .... til alle de hellige .... sammen med tilsynsmenn og menighetstjenere: .... Jeg takker min Gud så ofte som jeg tenker på dere. Alltid når jeg ber, gjør jeg min bønn for dere alle med glede, ... fordi jeg bærer dere i mitt hjerte ...." (Fil 1:1-7).

Paulus skrev også til romerne: "Til alle Guds elskede, kalte og hellige som er i Rom: .... For Gud selv, som jeg tjener i min ånd i hans Sønns evangelium, han er mitt vitne på hvordan jeg stadig minnes dere i mine bønner," (Rom 1:7,9). Ordet "minnes" her betyr: "Jeg nevner deres navn og behov for Herren." Kort sagt, Paulus ba ikke andre om å gjøre noe han ikke var villig til å gjøre selv.

Er du klar over en bror eller søster hvis ekteskap er i kaos? Dersom det er slik, hva gjør du med det? Forteller du bare andre: "Hvilken skam - de er i ferd med å skille lag." Eller, løfter du opp deres navn for Herren og strider for dem i bønn?

Lik den dyrebare eldre hellige i San Diego, er en sann bønnehjelper en som ber uten opphold for behovene til andre. Han ber ikke for dem bare en gang og holder så opp. Nei, han går i forbønn dag etter dag. Og han holder ikke opp før Gud møter behovet.

Ønsker du denne tjenesten, å være en bønnehjelper? Dersom du ikke kjenner noen med et behov, begynn med å be for alle kristne ekteskap og alle Guds hellige. Dine bønner trenger ikke være så lange. Bare legg frem din begjæring og stol på at Gud hører deg.

Dette ble anskueliggjort for meg en gang jeg var syk og sengeliggende. En av mine sønnesønner kom inn og kunngjorde: "Beste, jeg skal be for deg." Min lille hjelper la hånden på hodet mitt og ba. "Jesus, gjør ham mye bedre." Jeg smilte og takket ham. Men han bare fortsatte med å se på meg. Tilslutt sa han: "Du er helbredet. Stå opp." Så jeg sto opp - og var frisk. Hans bønn i tro fikk meg på føttene igjen.

Mektige utfrielsler finner sted når Guds hellige søker Ham med iver og barnlig tro for sine brødres og søstres behov. Jeg avslutter med å minnes Paulus' rørende vitnesbyrd:

"Vi regnet oss alt som dødsdømte, for at vi ikke skulle stole på oss selv, men på Gud, han som oppvekker de døde. Han fridde oss og frir oss fra så svær en dødsfare, og vi har det håp til ham at han også heretter vil fri oss. Også dere må komme oss til hjelp med bønn, slik at det fra manges munn kan lyde rikelig takk for oss, for den nåde som er oss gitt." (2. Kor. 1:9-11).

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org

© 1999 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771